

han aldrig har havt en Nølle, uden at han har stiftet Ild paa den, uden at det dog er blevet opdaget, at han var Brandstifteren; desuagtet skal Du assurere hans Nølle, og derved berede andre skikkelige Folk, som ere i Foreningen, Tab ved den Risiko, de ere udsatte for, og det skal netop være Justitsministeren, som skal være Mellemmand, der skalde hjælpe til en saadan Immoralitet. Man maatte derfor ønske, at et saadant Menneſke befandt sig ligeoverfor et Samsund, der ikke taalte ham som Nøller, eller kun i det Mindste behandlede ham à son corps defendant, det vil sige lade Risikoen gaae for hans egen Regning. Det forekommer mig derfor, at man af Loven burde borttage den stedfindende Mangel paa Ret til at kunne bortvise en saadan Person.

Den anden af den ærede Rigsdagsmand fremsøgte Grund var hentet fra Panteforholdene; vi maae vel lægge Mærke til, at naar vi gaae den af mig foreslaaede Vej og lade det staae hen, at Foreningen bliver i administrativ Forbindelse med Ministeriet og derved erholder visse i Loven betegnede Fortrin, saa vil den under enhver Omstændighed alene deri have et Fortrin med Hensyn til Panteforholdet, og naar det ærede Medlem har sagt, at Foreningen er pligtig til at underrette Pantehaveren, naar Pantet bliver opsagt, saa kan enhver Forening gjøre det Samme, isald den finder det fordeeltigt, og dersom den ikke finder dette, saa ligger dog deri ingen Grund til, at Foreningen skal paatage sig en saadan Byrde til Fordeel for Pantehaverne. Jeg for mit Vedkommende anseer det for fordeeltigt. Jeg vil antage, at naar en Assuranceforening gjør sig det til Pligt at un-

derrette Pantehaveren om enhver Forandring, der paa den Maade foregaaer i Foreningen, at en eller anden af Interessenterne udtræder, da vil det være til Foreningens Fordeel, og hvorfor vil det være det? Fordi de derfor pudse Pantehaveren løs paa den Mand, der træder ud af Foreningen. Dette er det Bedste, de kunne gjøre; jo mere de kunne udsætte den Mand, der gaaer ud af deres Forening, for at blive hidset saa meget, at han gaaer ind i Foreningen igjen, desto fordeeltigere er det for dem. Det vil altsaa enhver fornuftig Brandforsikringsforening gjøre, den vil skynde sig at komme forud for den saakaldte offentlige Forening, thi, som sagt, jo mere behagelig den gjør sig for Interessenterne af Foreningen, saalænge de ere deri, og jo ubehageligere den gjør sig, naar de træde ud deraf, desto bedre bestaaer den. I den ansøgte Grund ligger altsaa egentlig slet ingen Anledning til at holde fast ved det, der nu bestaaer.

Den fjerde Grund, som det ærede Medlem ansøgte, var den, at Opkrævningen af Brandcontingentet for Diebliffet skeer igjennem Statens Embedsmænd. Dersom det er en tvungen Sag for Statens Embedsmænd, og altsaa forøger deres Byrde, saa er det en Feil, at vi lade den private Assuranceforening nyde godt deraf, men naar vedkommende Embedsmænd, som jeg antager, blive betalte derfor, saa kunne vi roligt lade det gaa, og overlade til dem selv, om de have Lyſt dertil, eller ikke. Men iøvrigt vil jeg ogsaa sige: lad det blive staaende som en af de Indrømmelser, man gjør dette Institut, saalænge det bliver i Forbindelse med Justitsministeren, men som man tager bort, hvis det stiller sig fra ham, saa er der jo ogsaa derved Noget vundet.